

Mir s teboj!

Zložil Anton Medved.

Noč razpenja krila trudna,
gora se zavija v sen.
Ali čutiš, duša budna,
da te neka sila čudna
vabi v svet pokojni ven?

Sanjal bi o zlatih dvorih,
kjer resnica vlada zgolj,
kjer v neskončnih se prostorih
duh ob solnčnih greje vzorih,
vsak trenotek srečen bolj.

Z vrha, ki ga temno brinje
venča in opaja zrak,
rad nebo bi gledal sinje,
luno in zvezdâ svetinje,
migljajoče v tihî mrak.

Vsak trenotek bolj nesrečen
koprnim od zemskih tal.
Bolnega telesa slečen
rad bi, samotar nevečen,
vse pozabil in zaspal.

Tajni zbor duhov ponočnih
raj bi sklenil nad menojo,
v krogih plaval nerazločnih,
peval v glasih milozvočnih
zadnjo pesem: „Mir s teboj!“

Slovo in pozdrav.

Zložil Ant. Medved.

Pogorel je sijajni kres,
prisopel vroči je srpan,
odcvetel je košati les,
obesil se je k noči dan.

Umrli je ogenj mladih let,
rosi mi čelo težek stan,
usahnil mi je upov cvet...
Večer življenja, dober dan!

V krčmi.

Zložil Zvonimir.

Radost plôve čez pustinje,
čez viharje, čez življenje —
zdrava radost — oj nevestka moja!

Ni bolesti, ni trpljenja;
rože krijejo mi pota,
vsa v smehljaju — oj nevestka moja!

Daj, zapojva tisto pesem —
sladko pesem o življenju —
„Oj majolka — oj nevestka moja!“

